

TÂLCUIRI LA DUMINICA A DOUĂZECEA DUPĂ CINCIZECIME

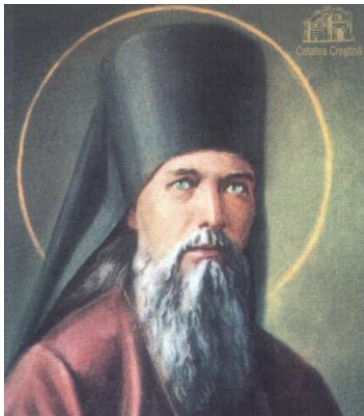
Domnul vede o mamă îndurerată pentru moartea fiului și se milostivește de ea; altă dată, a fost chemat la o nuntă și a luat parte la bucuria casnică. Prin asta a arătat că a lua parte la bucuriile și întristările lumești obișnuite nu e un lucru potrivnic duhului Său.

Așa fac creștinii adevărați, evlavioși, care își petrec viața cu frică de Dumnezeu. Totuși, ei fac deosebire între feluritele rânduiești lumești. Fiindcă în ele s-au strecurat multe lucruri în care Dumnezeu nu poate să binevoiască.

Sunt unele obiceiuri născute din patimi și născocite spre îndestularea lor: altele sunt hrănite doar de deșertăciune.

Învierea fiului văduvei din Naini,
frescă

Sfântul Teofan
Zăvorâtul,
icoană

Cel care are duhul lui Hristos știe să aleagă binele de rău: de cel dintâi se ține, pe celălalt îl leapădă. De cel ce face asta cu frică de Dumnezeu niciodată nu se înstrăinează ceilalți, fiindcă chiar dacă el se poartă altfel decât ei, o face în duhul iubirii și pogorământului față de neputințele fraților săi.

Numai duhul râvnei lipsite de măsură obișnuiește să scoată ochii oamenilor, prinuind neînțelegeri și rupturi.

Acest duh nu poate nicicum să se abțină la dăscăli și muștrări, în vreme ce omul cu duh creștinesc adevărat se îngrijește doar cum să se orânduiească creștinește pe sine și pe ai săi, socotind că nu îi e îngăduit să se amestece în treburile altora și zicându-și: "Cine m-a pus pe mine judecător?". Prin această blândețe el îi face pe toți să îl iubească și le insuflă respect față de rânduieștile pe care le ține, în vreme ce acela care vrea să-i dăscălească pe toți se face neiubit și aduce defăimare asupra bunelor rânduiești pe care le ține.

În astfel de împrejurări este nevoie de smerenie, de smerenie creștinească.

Această smerenie este izvorul înțelepciunii creștinești, care știe să se poarte cum trebuie în toate împrejurările.

(Sf. Teofan Zăvorâtul, Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an)

GÂNDUL SĂPTĂMÂNII

Omul, înainte de Hristos, nu-și dădea ființa sa lui Dumnezeu când se închina, ci dădea o parte din bunurile sale exterioare, dar lui Dumnezeu îi este mai scump sufletul nostru, inima noastră, ființa noastră.

(Părintele Prof. Dumitru Staniloae)